

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. výnosem odmítl žal. úřad vyříditi věcně žádost st-lů obsaženou v jejich podání de pres. 29. června 1922. Podáním tím domáhali se st-lé provedení rozhodnutí žal. úřadu z 15. dubna 1921. Že vyřízení takovéhoho petitu náleží do kompetence žal. úřadu, jenž rozhodnutí právě uvedené vydal, jest mimo všechnu pochybnost. Odmítl-li úřad přes to věcně vyřízení jediné z toho důvodu, »že věc jest komplikována také nároky soukromoprávními«, jest výrok takový nezákonný, neboť bylo by nesrovnatelné s řádem právním, kdyby úřady vůbec odmítaly vydávati rozhodnutí nebo opatření podle své povahy do jejich kompetence náležející proto, že rozhodnutí neb opatření to jest závislé v konkrétním případě na posouzení nějaké otázky práva soukromého.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 2960.

Pozemková reforma: * Třeba by manžel nerozvedený zemřel teprve za účinnosti záborového zákona, přece nelze použiti § 2 zák. na sčítání majetkového souboru vdovy s majetkem dědice manžela.

(Nález ze dne 6 prosince 1923 č. 20.804.)

Věc: Livie M. v E. (adv. Dr. Otakar Jemnický z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o vyloučení ze záboru.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že nemovitý majetek st-lky sčítati jest dle § 2, odst. 2. zák. s majetkem Violy F-ové v jeden majetkový soubor, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-lka spolu se svou matkou Violou F. podaly dne 24. dubna 1922 u obvodové úřadovny stpú-u v T. T. žádost, aby stpú upustil od parcelování dvora v E., a domáhaly se v žádosti té vlastně toho, aby jejich pozemkový majetek nebyl pokládán za jediný soubor záborový, nýbrž aby naň bylo hleděno jako na dva samostatné soubory.

Patřilť totiž pozemkový majetek st-lčin v době, kdy vstoupil v účinnost záborový zákon z 16. dubna 1919 č. 215 Sb., jejímu otci Gézovi F., po jehož smrti dne 23. října 1921 ona ho dědictvím nabyla, kdežto matka její Viola F. měla již za trvání nerozvedeného manželství svůj samostatný majetek, který i po smrti svého manžela podržela.

Stpú nař. rozhodnutím žádosti té nevyhověl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí pouze Liví M. podané uvažoval nss takto: — — —

Jádrem sporu jest otázka: Zůstávají samostatné pozemkové majetky manželů v době, kdy zákon záborový v účinnost vstoupil, nerozvedené žijící a tudíž dle poslední věty § 2 zák. zák. za majetek jediné osoby platící, zabraným celkem i po smrti manžela, či dlužno na ně pak hleděti jako na dva samostatné majetky: jeden manželčin, druhý dědice manželova? Jinými slovy: Má zrušení manželství po dni 24. dubna 1919 (t. j. po vejíti zák. záborového v platnost) vliv na záborovou po-

drobenost majetkových souborů obou manželů, jež dle § 2 zák. zák. jest sčítati a s ním jako s majetkem jediné osoby nakládati?

Zdůrazniti dlužno, že jde tu o dva samostatné majetky, jež každý z manželů sám, nikoliv jako spoluvlastník s druhým ve vlastnictví měl, neboť o spoluvlastnictví manželů jak za života jejich tak i po smrti jednoho z nich platí všeobecný předpis prvního odstavce § 2 zák. zák. o identitě spoluvlastníků.

Žal. úřad pokládá nárok st-lčin za neodůvodněný na základě právního názoru, že rozhodným pro otázku zabránění a všech z něho plynoucích důsledků jest stav, který tu byl v době, kdy zák. záborový počal účinkovati, v čemž implicity obsažen jest náhled, že pozdější změna v poměru manželů nemá na podrobenost pozemkového majetku záboru žádného právního účinku. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Dle § 2, odst. 2 zák. zák. manželé nerozvedení se pokládají za osobou jedinou. Jest tedy zákonem stanovena fikce ohledně osob jako majetkoprávních subjektů, a následkem této fikce platí majetky nerozvedených manželů za majetek jediné osoby a tím za podrobený záboru dle odst. 1. § 2 téhož zákona. Pokud základ této fikce t. j. nerozvedené manželství trvá, trvají také důsledky fikce té, ale jakmile stav ten pomine, pozbude zákonná fikce svého základu a zaniknou také její důsledky. Ani universální sukcesor jednoho z manželů nemůže vstoupiti do souboru práv jeho s účinkem, který by mezi ním a pozůstalým manželem dával trvati poměru manželství nerozvedeného.

Zaniká-li právo státu sčítati majetek manželů v jedno rozvedením manželství, zaniká ovšem tím spíše rozloučením manželství a proto i smrtí jednoho z manželů.

Třeba tedy při počátku účinnosti zák. záborového slušelo majetek Gézy F., jenž nyní patří st-lce, sčítati s majetkem Violy F., jako majetek nerozvedených manželů, od smrti prvního nelze tak činiti, poněvadž smrtí jeho bylo manželství rozloučeno. Tím zanikl základ pro sčítání majetků těch zákonem ustanovený a dlužno pak na majetek pozůstalého manžela a dědice zemřelého manžela hleděti jako na dva samostatné soubory majetkové.

Toho se domáhaly svojí žádostí jak st-lka, tak její matka, žádost tu však žal. úřad zamítl.

Jest tedy st-lka v právu, vytýká-li ve stížnosti nař. rozhodnutí nezákonnost, neboť právní názor, o který úřad své rozhodnutí opřel, nersrovnává se se zákonem.

Že majetek st-lčin i sám o sobě záboru podléhá, to stížnost v odpor nebéře, ano přiznává. Nebylo proto v té příčině podnětu, aby se nss touto otázkou obíral.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí jen pokud jím bylo vysloveno, že majetek st-lky sčítati jest dle § 2, odst. 2 zák. zák. s majetkem její matky jako zákonu odporující zrušiti po rozumu § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876.

Č. 2961.

Vojenské věci. — Policejní právo trestní: * Dle §u 20 zák. z 26. prosince 1912 č. 235 ř. z. (o odvodu koní) jest proti ná-